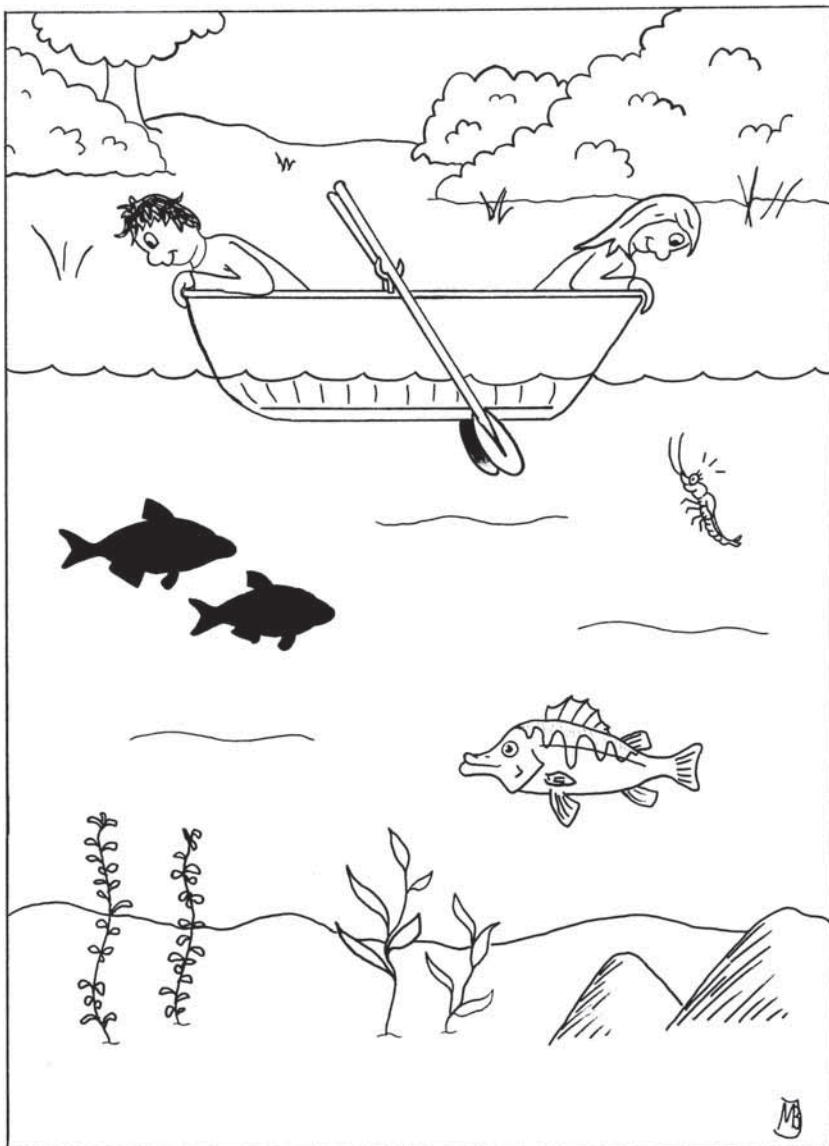
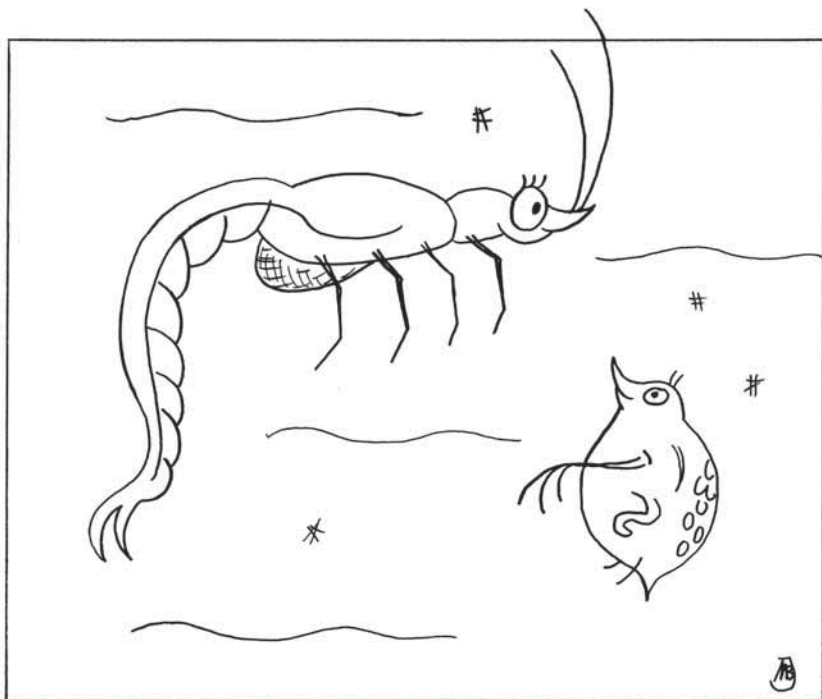

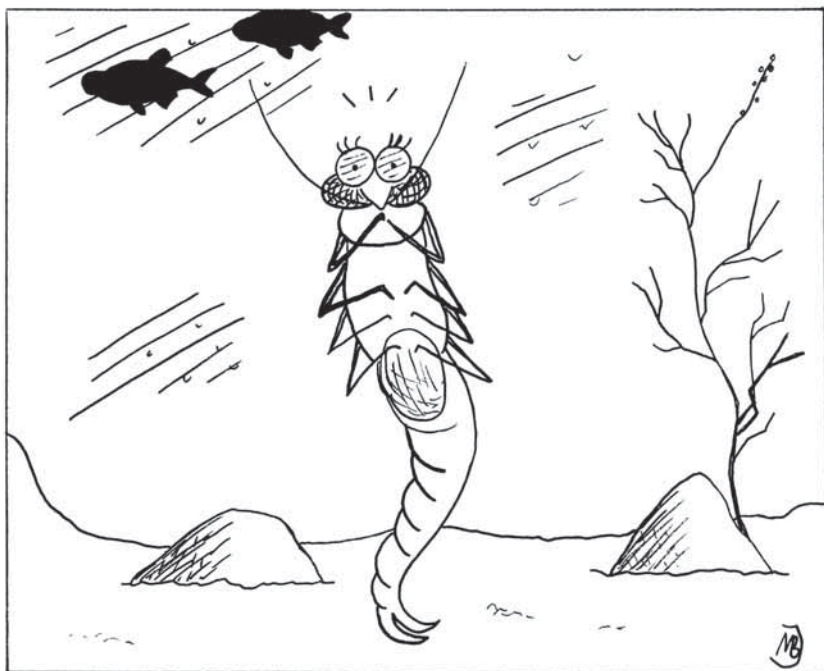
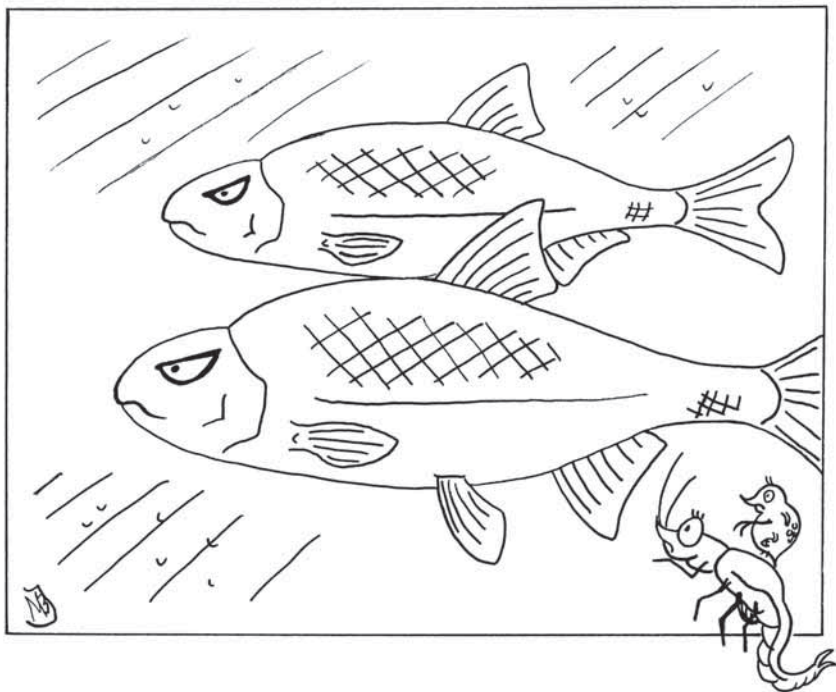
Historien om Furesø

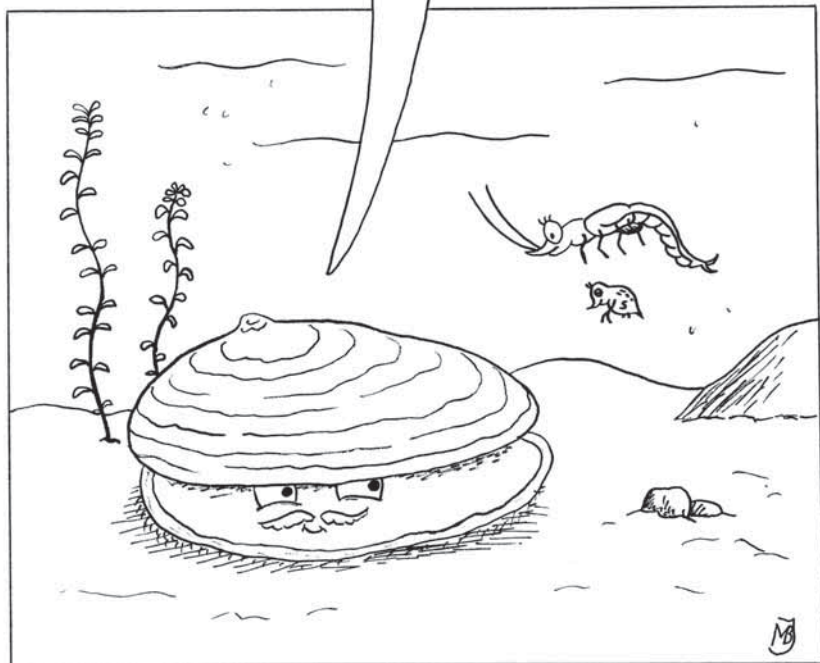
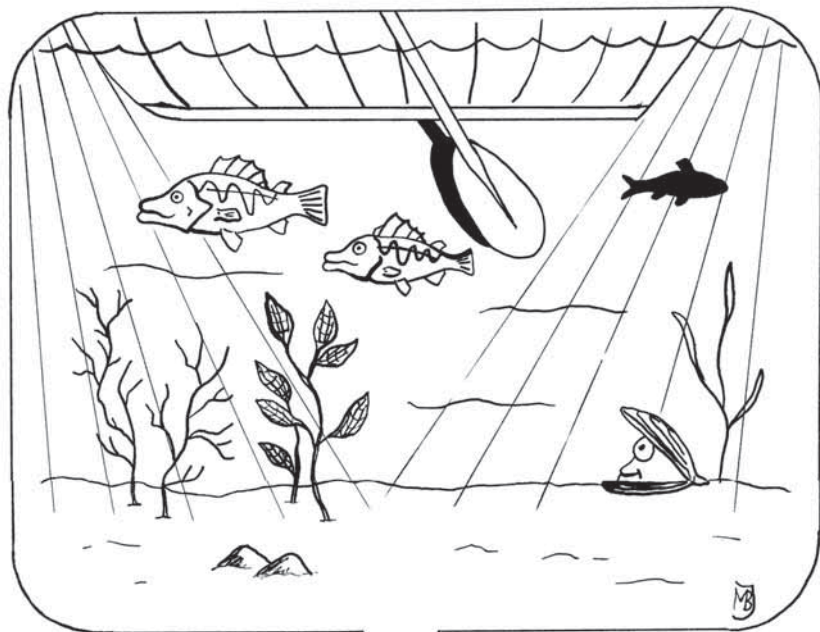
- en malebog -

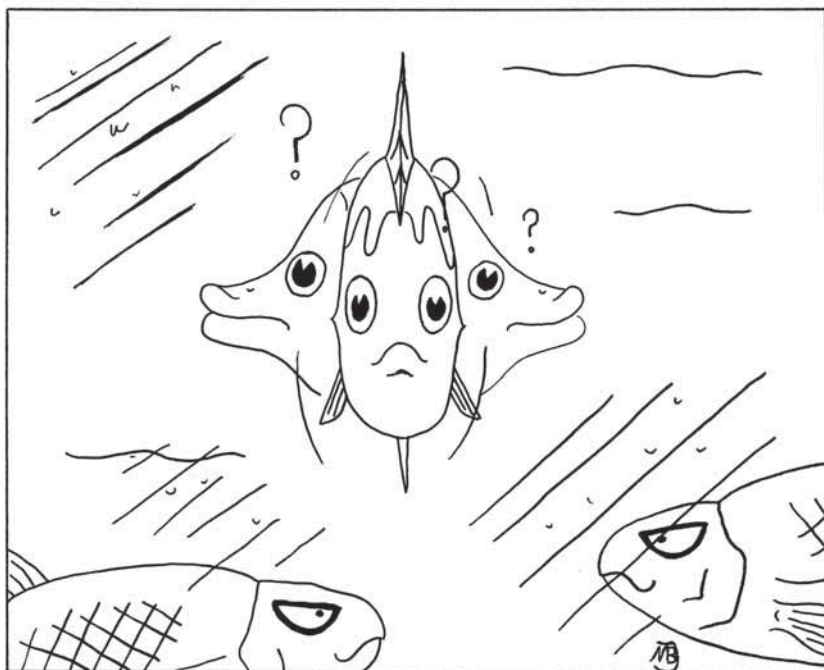
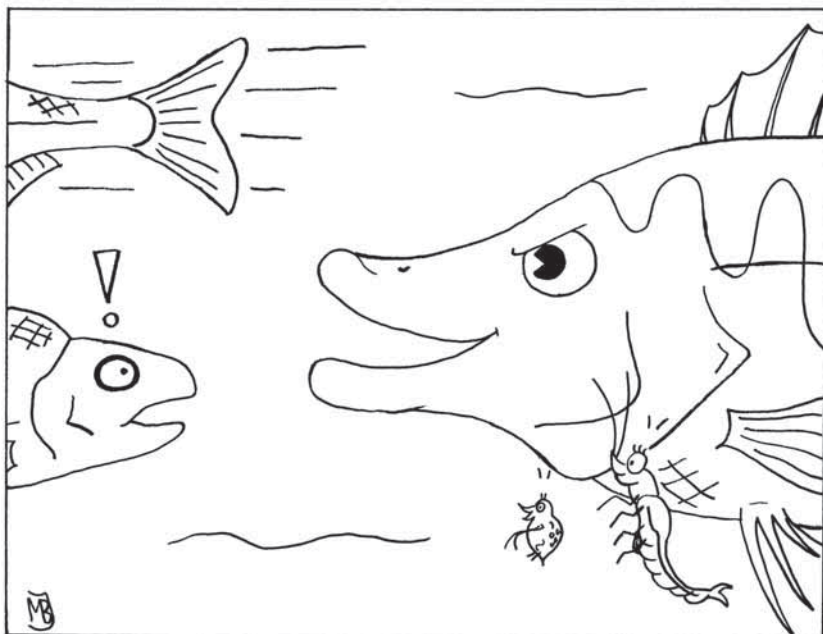

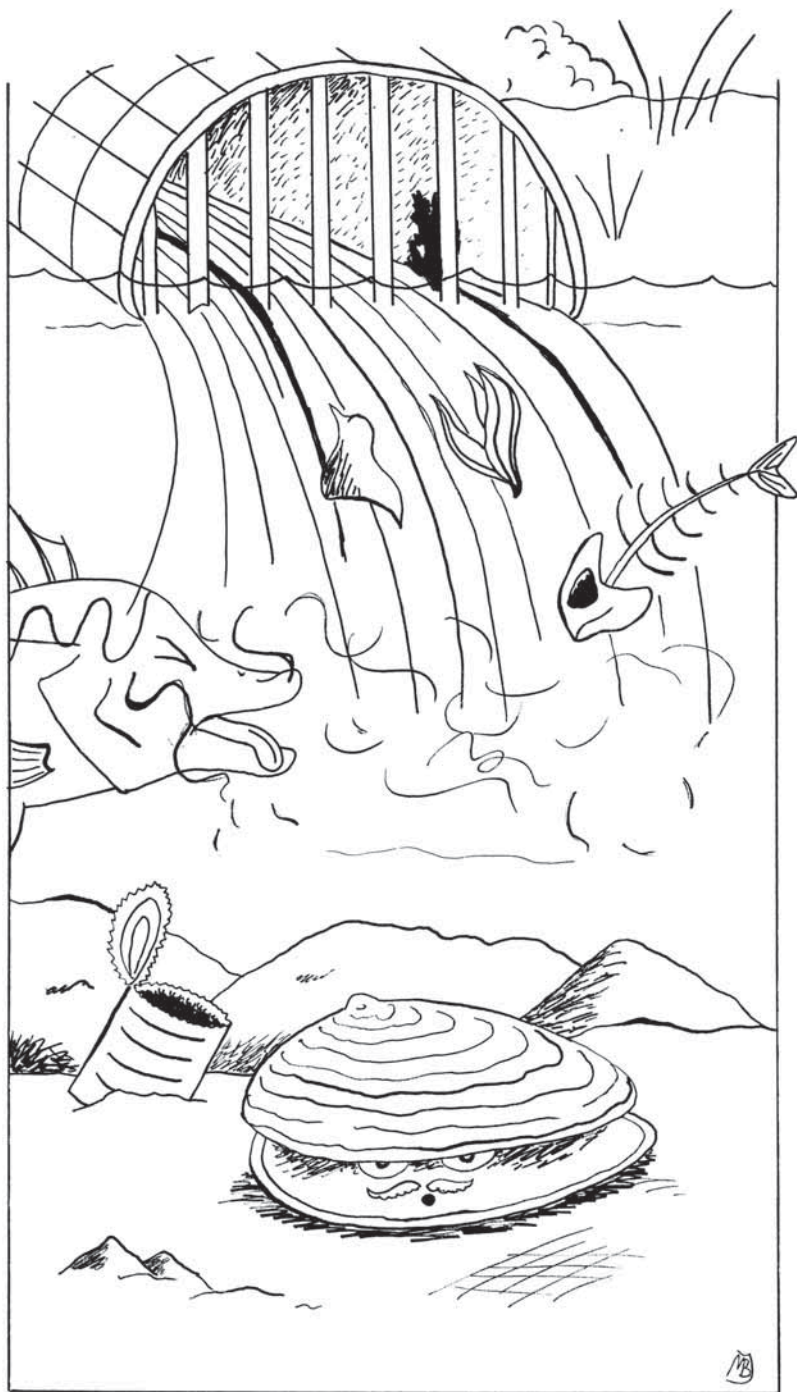
Fortalt af Nanna Brøns Jungersen
Tegnet af Mette Brøns Jungersen
Farvet af

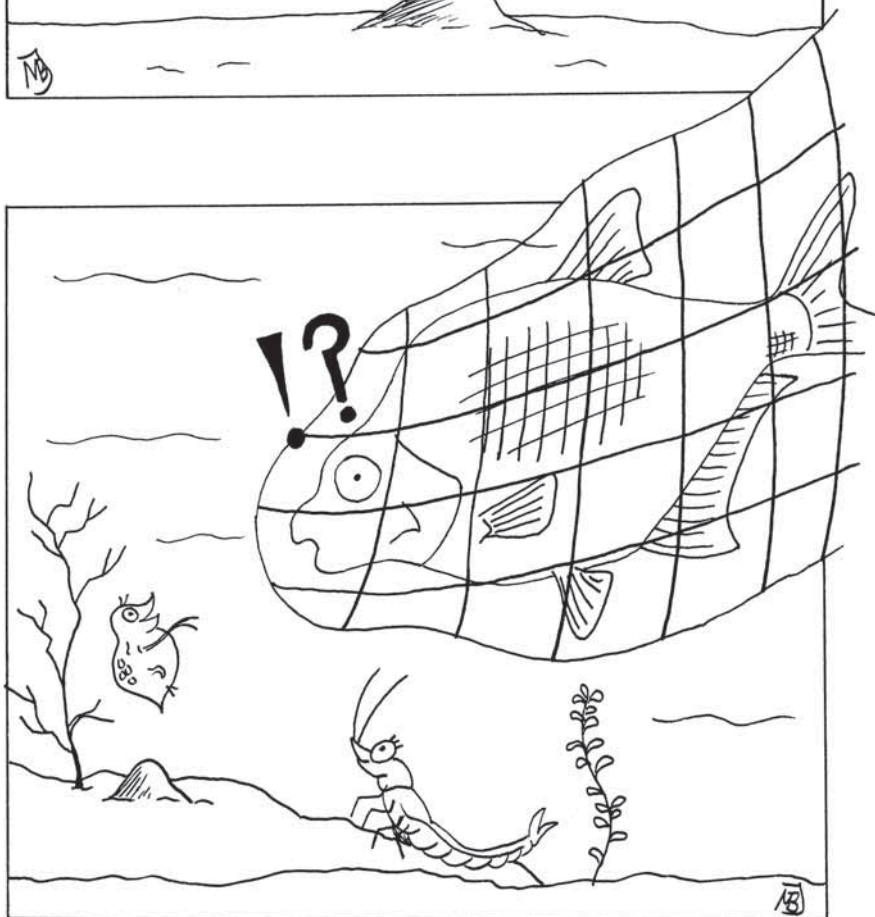
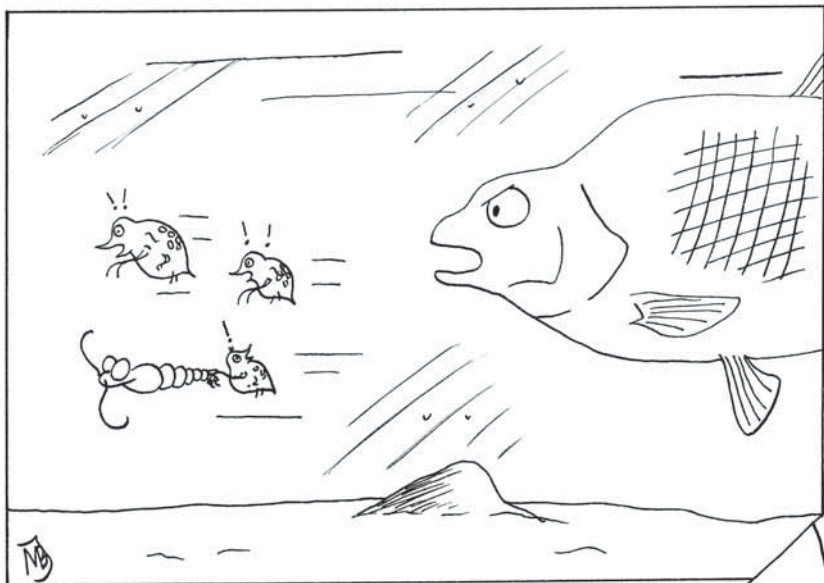

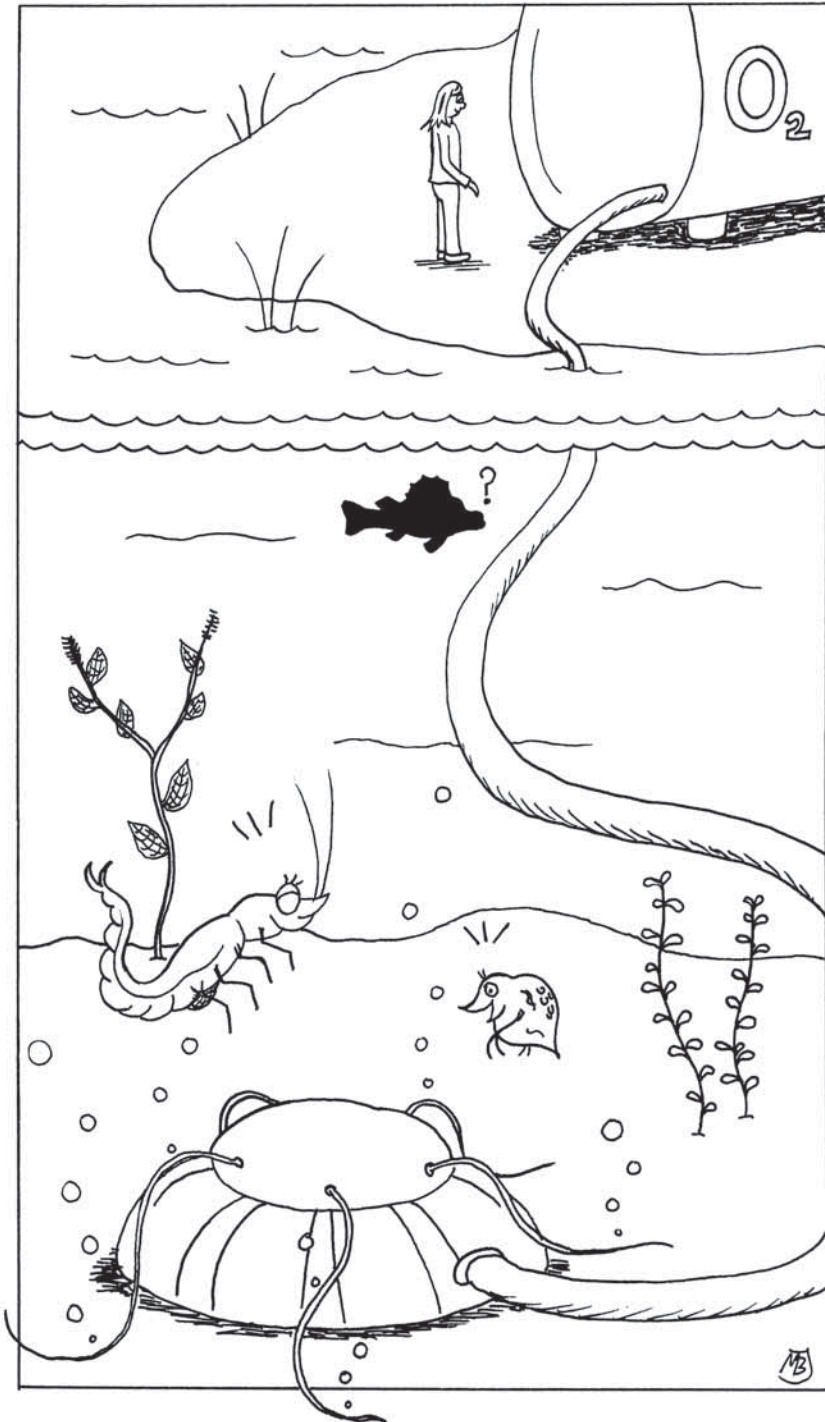

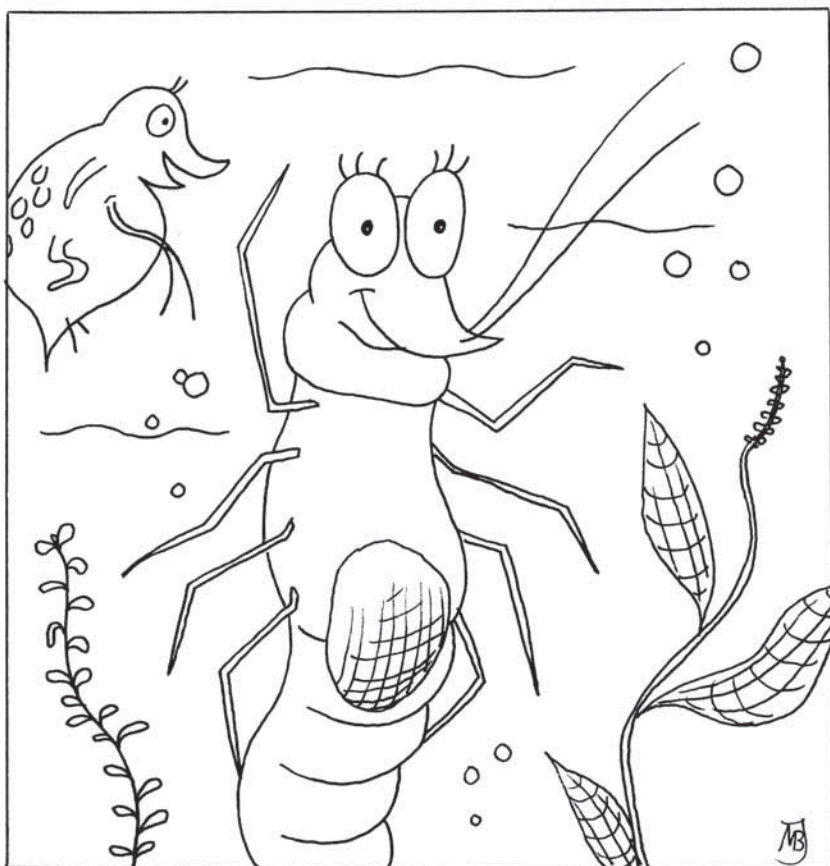
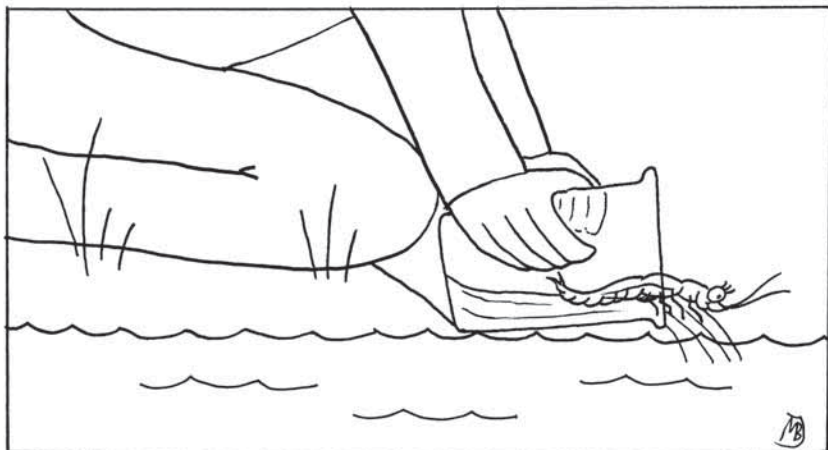

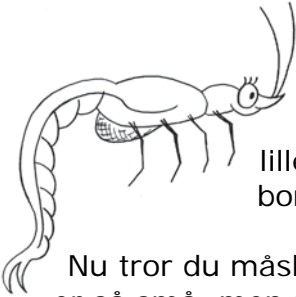

Historien om Furesøen

Hej! Jeg hedder Rikke ... jeg er en reliktkrebs. En reliktkrebs er sådan et lille bitte dyr, ca. 2,5cm store er vi, og vi bor dybt nede i Furesø.

Nu tror du måske, at vi ikke er noget særligt, når vi nu er så små, men min familie er faktisk mange tusinder af år gammel ! Vi har boet i Furesø lang tid før menneskene kom ... lige siden den is, der engang dækkede Danmark, smeltede. Så vi burde faktisk have mere ret til at bestemme over søen, end de har ! Det siger Daniel også altid. Daniel er min bedste ven, selvom han er endnu mindre end mig, fordi han er en dafnie.

Min familie og jeg kan bedst lide, når det er koldt. Derfor bor vi ret dybt nede i søen. Daniel og hans familie bor længere oppe mod overfladen, så han kan altid fortælle spændende historier deroppe fra. Daniel siger, at det er på grund af menneskene, at vores sø ser ud, som den gør. Vores sø er nemlig ikke noget særlig rart sted at bo, skal jeg sige dig. Især ikke om sommeren, når vandet bli'r fyldt med alger, så det er helt grumset. Alger er sådan nogle små planter, som flyder rundt i vandet, og som Daniel og hans familie spiser. Og så er der alt for mange af den slags fisk, som spiser os. Nede ved bunden, hvor vi bor, er der snart ikke noget ilt tilbage, fordi algerne bruger det hele, så vi kan næsten ikke trække vejret!

Min mor har sagt, at hun engang havde en ven fra en anden familie af reliktkrebs, men han døde, og det gjorde resten af hans familie også. Måske var det fordi, de ikke kunne trække vejret, måske fordi de blev spist af fiskene. Måske begge dele, jeg ved det ikke.

Min familie vil meget gerne flytte til en sø, hvor der ikke er så mange alger, men det kan vi ikke. Vi er nødt til at leve i en sø, hvor noget af vandet også er koldt om sommeren og

i Danmark er det kun Furesø, der er så dyb. Men dengang vi flyttede ind, var her faktisk ikke så slemt.

Daniel og jeg var engang ude at svømme en tur, da vi pludselig stødte på en gammel dammusling. Han var rigtig, rigtig gammel. Vi spurgte ham, om han ikke kunne fortælle os en historie fra gamle dage, dengang der var rigtig mange dafnier og reliktkrebs. Dammuslingen fortalte, at da han var ung, var søen et fantastisk sted, et rigtigt paradys, sagde han. Vandet var så klart, at man kunne se helt op til overfladen nede fra bunden af søen, og han havde holdt meget af at se på bådene, der flød forbi. På bunden havde der været en helt skov af planter, som alle vi små dyr kunne gemme os i. Og dengang var der ikke lige så mange af de fisk, som jager os, fordi der var mange flere af de fisk, som jager dem. Det er nogle rigtig store, og dem er vi selvfølgelig rigtigt gode venner med. Men når vandet er grumset, kan vores fiskevenner ikke se deres bytte.

Dammuslingen fortalte også, at der for hundrede år siden begyndte at komme mange flere mennesker, som smed alt deres ulækre affald ud i søen. Han havde ligget lige så fredeligt og daset, da der pludselig faldt en masse møgbeskidt vand ned i hovedet på ham. I vandet var der alt affaldet fra menneskernes toiletter. Det var rigtig ulækkert. Og det var ikke kun én gang, de gjorde det. Næ, de blev ved, og til sidst var det overalt i vandet. Ingen af os dyr kunne lide det, men det kunne alle algerne godt, for dem var det nærmest gødning. Så de begyndte at vokse helt vildt, og på næsten ingen tid var de over det hele. De gjorde vandet grumset og skyggede for solen, så de store planter på bunden ikke kunne vokse, vores fiskevenner ikke se noget, og når algerne døde, faldt de ned på bunden, hvor de brugte alt ilten.

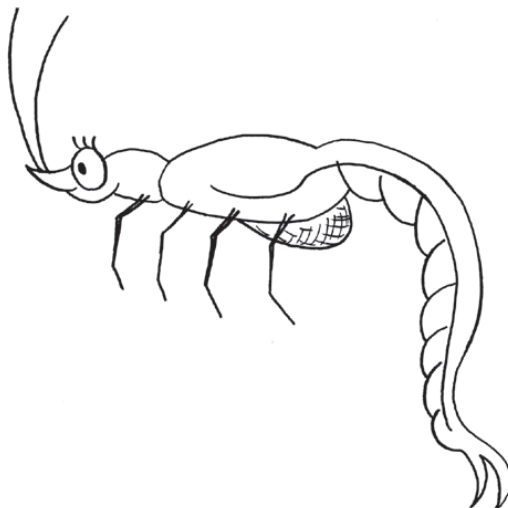
"Se selv, hvad jeg sagde !" sagde Daniel, "det er menneskernes skyld det hele ! Dem og deres affald !" Jeg blev også ret vred. Menneskerne troede åbenbart, at deres affald bare forsvandt, når de smed det ud i søen. Men det gjorde det altså ikke, det ødelagde vores dejlige sø ! Helt ærligt ! Hvad bildte de sig ind ?

Men så et par dage efter, skete der noget mærkeligt. Daniel fortalte, at han havde været ude sammen med de andre dafnier, da de blev angrebet af en fisk, som ville spise dem. De havde svømmet for livet, men dafnier svømmer altså ikke ret hurtigt, og fisken var lige ved at fange dem, da den pludselig stødte på et stort net. Dafnierne var svømmet igennem, men fisken var for stor, og sad fast. Næste dag havde Daniel set nogle mennesker oppe i en båd, som halede nettet op.

Men det er ikke det eneste mærkelige, menneskerne har lavet. De har også sat nogle mærkelige tingester på bunden. Der stikker en masse slanger ud af dem, og dem kommer der iltbobler ud af. Så nu er det blevet meget lettere, at trække vejret nede ved bunden..

Daniel kan godt nok stadig ikke tilgive menneskerne for det, de har gjort, men jeg tror nu ikke, at de er så slemme mere. Altså, de fanger vores fjender, renses vores vand og giver os noget af deres ilt. Jeg tror at de prøver at rette op på den fejl, de begik for hundrede år siden, da de glemte at tænke på os, der skal leve i søen.

Nu glæder jeg mig bare til, at søen bliver helt ren igen.

Heftet er lavet til udstillingen på Fiskebæk Naturskole, som fortæller om restaureringsprojektet i Furesø.

Projektet startede i 2003 med opfiskning af Skalle og Brasen og iltning af bundvandet. Restaureringen - og informationen omkring den - er finansieret af Frederiksborg Amt, Farum Kommune og støttet med midler fra EU Life-Nature.

Furesø er beskyttet naturtype „3150“ i det europæiske NATURA 2000 netværk.

